

4 år

William  
J. Ward.

Vilinn  
Lesturafélagsblad í Miklabjargarsókn

IV. árgangur

8. bladd

31. maí 1902

Útgefandi

Gísli Björnsson

Það getur vist engum blandast hugur um að fyrirtæki það, sem hér er  
ræða, er stórnaudsrynlegt og þýðingarmikið fyrir sögu og bókmentir þessa lands.  
Þá fyrst, er þúið er að gefa út söguheimildir þjóðarinnar, verður sagt að fastur grund-  
völlur sé lagður undir sögurannsóknina, en það mun nú alment viðurkent hjá flest-  
um þjóðum, að sögurannsókn og sögupþekking eigi mikinn þátt í að vekja og glæða  
sanna þjóðræknir. Fram á þennan dag hefur söguheimildum vorum frá síðari öldum  
verið lítil gættur gefinn. Þær hafa legið og liggja í söfnum vorum lítt notaðar og  
lítt aðgeingilegar öllum þorra manna, og eru þær þó margar hvortveggja í senn bæði  
fróðlegar og skemtilegar. Þannig mætti hér í þessu sambandi minna á rit eins og  
t. d. Biskupaæfir Jóns Haldórssonar, annala ýmsa frá 17. og 18. öld, morðbréfa-  
bæklinga Guðbrands biskups, skjöl og heimildir um Tyrkjaránið, ýmsar æfsögur merkra  
manna o. fl. Það er lítið útlit fyrir að Bókmenntafélagið, sem alt til þessa hefur  
verið það eina félag hér á landi, er nokkuð hefur starfað í þessa átt, geti komið  
yfir þetta alt eða smt því svo rækilega sem æskilegt væri, enda hefur það félag í  
mörg horn að líta, og starfið á hinn bóginn svo umfangsmikið, að vel mega tvö fé-

Fall er svo með öllu illt,  
að ekki fylgi nokkud gott.

Þennann gamla máls höll, leysi  
eg mér, að herra fara uppá 6 hl  
Viljans, sem nú er eptir 24  
daga ferð frá uppgönguunum, lokt  
er, komud hringad, og brúð að enda  
sinnu þinnu stráðu brant, en  
þótt þú væri illt, hvað þú var  
lengi á leiddum, þá balti þú  
er, að þú var meira en nafnid  
þinn, þú risavænarar blud af  
Viljanum, hefi eg nú eigi séð  
um langan aldur, enda virðist  
svo sem risgjörumum, hafi  
gengið eurtill að fæða þú föstur  
af sér. Þetta stóvagna blud

hefur þú mikið og margt inni  
að halda, og af þú, að sumt,  
af þú, virðist skylad til mín  
þá atla eg að athuga inni hoga  
þess.

Bláid býrja á vilgjörð um  
messu gjörðis, og er sú vilgjörð  
eptir Sigurd brúda í Galheim um  
Aðalsteinu hennar er um þú,  
hvað presturinn og okkar og yfir  
höfuð allis prestar, sem fannir að  
býrja seinu messur sinnar, og  
þaris höfundurinn rok þú þú,  
að slíkt geti þú illar afleiðingar  
En af þú, að höf. segir okkar  
hafa ut á þessum að segja,  
þá vilji hann meira bróða hann  
eris og þegar þann brúda sinn föstur.

og svo kemur ádráttad þómin á eptir  
um að þá velan verðigi virgi gjöra  
svo vel og byrja messu þá þinum  
því en venja hefur verið.

En hvernig skyldi Sigurður hafa  
farid að hefur hann mi þuff  
eitt hrad úta prestum að segja?  
Líklega skýjad þinum að byrja  
því eða ölla keif hann þvíri þessum  
Nóttur ~~því~~ því þessari beidni tíma  
segja Sigurður að seú þros en all  
þvíri það til þess hann ekki nemu  
eina, hefur sjálsagt gleymt þinni  
enda virðis slíkt lítið gjöra til  
þar að þessi einu er í alla stað  
göð og gild. Ad endingu vill  
hann láta oss eina það í verkinu  
að ver eignum godum þess, með  
því að ríða með þinum á um

er á minnar einhverjir er ná lögs væm  
og er það vel til fundis og fallaga  
sagt, en sjálf sagt veri það betra  
að fylgdar nem þessir voru þar-  
sýnt, heldur enn mersýnt, ef prestinum  
skyldi gámarf að byrja messu  
nagu snemma og luti þar af  
leidandi í myrkri.

Um þessa ritgjörð hefi og svo  
ekki meira að segja, annad en það  
að mér líkar þunni þvíri þessum heldur  
vel einum hrad efni snerti.

Þetta ritgjörð er eptir þunni sama  
þessum og þessum um gáfrútu  
þýggingu þá er Sigurður á þessum  
um munirf á í vetur. Þessum  
virðis þessum þvíri þessum en  
vill eigi þann mat hvaru að

verkiná se' gáfnad niðr á gárdar hundar  
undir orni og nafni hans slakkt uppá  
í fjórhæð og eignir hann fram á hve  
rangtall slakkt se' og vrel hann hafa  
efni og ástæður í þess stad. E  
því mikkilegi þelli mig þetta er  
skóður sigurur í Solheimum í  
þessu efni, því orni gætur eigi fundit  
at gárdar hundurinn se' reklar mál  
hvarð til alagnirgar þvorki í þessum  
ne' öðru og at þá gæmbi væri  
eða öðru at málá útgjöld vid  
gárdar hundurinn okku sem fjórhæð at  
leggja at niðr. En og segi orni og  
sigurur í Solheimum at eg er mál-  
efni þessu hlýndur og vinn at því  
vendi þessara hvífl sváð.  
Sigurur í Solheimum til þess.

þvo dæmi í þessum ritgjörð þessum  
hann segi at hlýndur se' 28 hund  
en Solheimar 28 1/8 en það er ekki  
velli Solheimar en 28 1/10  
Hlýndur er at Þórun og segi  
hann at Valdimar verði at borga 3/4  
en Sveinn 1/4 en það er frá alveg  
ný til komid ef þess en þann at  
skipta jörðinni þannig at milli þess  
um vord þegar þess þess þann at  
það skipti eg jörðinni at millum  
þess og þess Valdimar 2/3 en  
Sveinn 1/3 þann þess og eg veld  
ekki þetta en þessi skipting se' en  
En þó þessi dæmi væri það skött  
gjörir það ritgjörðinni okku til  
og vörir eigi þess minnsta gildi  
þess.

Þin þriðja ritgjörð í bláinu er  
skilud til mín og þess efni ad  
þófnar þessar litla Arn og Sigurður  
þriðja afþakans á þri þoll þeir virgi  
eigi verda vid þeirri vök minni  
ad til greina þá skathreppsbrá  
sem þeir segja ad eigi hafi þú  
yfir þessu sinn og sem þú all  
af margis og þess seggjat alla  
þad ad eg hafi svo mikla þokkingu  
yfir skathrepp ad eg þrúfi eigi ad  
halda ad stíll se munum flápur.

Þetta eptur mi ad vrasu þú veru  
allgott hjá þeim, en samt þú  
me þad eigi veit af líquid þar  
sem hann átti ad vera og var  
skodunar mæðis á þyrningi í veltur  
ad draga þú þessu yfir þessa munu

ef nokkur væm, þú og skil ekki  
annad, en ad þad þessi undir illa  
medfud á skepinum, ad hafa ekki  
skipi til ofan yfir þess og þad  
þri lúðer eins og þeir þomast ad  
ordi) þokkingunni yfir skathrepp  
þá er þú í þessu til þú mýg  
þú hjá me og eg skal segja  
þad þer þreink og þerif ad eg veit  
ekki af einum einasta skathrepps-  
bránda sem eigi á skipi yfir  
all sinn þess. og ef þeir góðu  
þessar þelja sig algóða til ad þera  
þessur á mal stíll. þá þú eg  
þá yfir ad þad er ekki nema munum flápur  
þad þessu þessu til þess ad sk. og þ.  
hafi ekki þess alla grein minna  
þessu vidvirkandi í þ. h. ad þá

ad minnsta kosti sed hana i fjallagð  
því i endirinn á þessu svori sínu  
þana því ad minnast á það glosur  
sem mér vitanlega voru eigi til  
i áður nefndu gæin minni  
þetta var þetta til mín er ein  
hver þá mesti vanskapan aðer sem  
eg hefði séð og get eg naumast trúad  
því ad það sé samid af þeim er  
vitsbjörum.

Þar næst kemur áorð til  
þess manna samid af Sigurði i Solheim.  
Hann býð þar vid ad þessum  
um þessu le. H. Kema semt ut og  
þegar það er engin umbrýðir vend  
þar sem það er gefud ut i maí  
en ekki ad gefast ut i apríl  
Hann minnist þess líka ad hann

se' enginn vitsbjörur, eins og  
menn hefðu endilega trúist vid þá,  
og ad sig skoti það gíða vitsbjörur  
og líma. Hann segist aðeins alla  
ad geta þess ad hana sjálfur hafi  
skadid og standi enn i þeim mein-  
ingun, ad Viljann frá því fyrsta  
og til hins síðsta sjálfstæðis ekki ad  
þykki oss fradandi og skemmtandi  
leubeningar, enda hafi þeir þau  
sem i Viljann hafi skulad síðast  
síðinn verur vitsbjörur med þeim og þessum  
nema Lúli Þórsson. Þar gefur  
Sigurður sí sjálfum vitsbjörur  
þeim og þessum, ekki er hann stakar  
"Ekki er nú vakant þótt vidd sé"  
og ef eg hafi mér ekki sjálfur  
þá er ekki von ad aðrir geri það!

það getur vel verið að allir sem  
vilja þessa í Viljann yfir velturinn  
þessi gjört það með lípund og Kufcisi  
nema og einn en og held að þeir  
sem gafa út til þess og þess af leiddum  
þessa vilja það að sumrin þessi gjört  
það an lípund og Kufcisi og má  
því segja að allir þeir sem vilja  
þessa í Viljann að sumrin þessi  
gjört það með lípund og Kufcisi  
að undanteknum þeim Árna  
Hallgrímssyni og Sigurði þjófsyni  
Sigurður minnst þess svo að ég sé  
nos syni og sjá því helur þess  
gallana. Þetta á vís að vera  
einhver óvildjafnanleg rusina þjá  
mann letrinn og allan hann

rið til að hann stundi sem Kufcisi  
þessi þjófsi mér, en það verður nú  
ekki af því, og kannast vel við það  
að ég er nærsýn og þess enginn  
skinn að því, það má vel segja  
um hann að hann sé annað höf  
þess syni eða þá þess syni enkum  
það stóra því það er vís rétt  
Sigurður efast samt um að þessi  
ég sé nærsýn (alveg einn og menn  
sjá helur þess það) að ég sé þinn  
að flögga mig á því hvada heider  
hann eigi skilinn þess uppfærning  
una viddjafandi og þess hulumanni  
það hlut svo út að hann gjöri  
sig ekki ánægdam með einum manni  
heiderinn heldur vilji hann þá



me dala' eða nafn þótt í heidurskinni  
þetta kann vel að vera að hann eigi  
heimtíng á því. Kann þer svo  
að geta sér til að eg hafi þengid  
hofud verk er byggi í nýja byggnam  
og leiti til heilans eða með öðrum  
ordum einhverum af þessu hofud-  
verk, þeg kann að einis að nefna  
það því eg er ekki sjúk dinn fróður  
og þess vegna hafi eg ekki skilfud  
heidursnafnid sem heppi legast. Þar  
sprakkt bludran' og minnstil aðeins  
á að hann eitti heidur skilid, en  
auðséð á þessu að hann vill hafa  
það heidurs nafn nefnif nafn þótt.  
Allt því þetta þer kann að þakka  
mís því heidurs nafnid, en eg verð

ad alþví þad þakkt beti því eg  
þeg hvorki veitl konum heidursnafn  
og þeg heldur ekki um bod til þess  
þad gjórdi því ekki til þígruðer  
mann góðs þótt þú gatis eigi  
þakkad mís með mörgum þórgum  
ordum og þeris eigi að þessa þígruðer  
á því, því eg á ekki þakkt beti  
skilid af þer, mikla heldur þú  
af mís, ef veitl væri atþegad.  
En þú þakkt ekki góðurinn mann  
að vera þakktur um að eg sé þinn  
að þá þennann óþess af þessu  
hofudverk, því eg þinn nýg sjálf  
ann til nokkunnar vanhælu og þeg  
aldrei þengid neinn verk svipadann  
þessum sem þú erst að lýsa.

Epistla þetta ávarpa útgjöldur  
bláðsins þess meina og brófa aflokunar  
á því að þeir hafi eigi geta látið  
stíjann koma fyrir út og fara það  
til áttæðu að þeir hafi þess til  
í bláðsins og að ritstjórn þess ávarpi  
sig með mörgum þögnum orðum og  
að sig hafi þeir langað til að senda  
hinnum þakktalegi til baka

Þetta virdist mér vera þess vegar  
áttæðu þess þá þess meina með sennun  
útgjöldur bláðsins, miklu helgum þess  
það allt að vera hvat þess þá að  
koma út 6 bl. þess þess þess þess  
þess að þetta til hins 2. sem  
þá ekki þess á þess þess en um  
þess ar meil en þá þess 6 bl. allt  
að vera þess að ganga og þess þess

þess þess að swara einhverjum  
í 2. bl. var ekki annað þess  
þá en að geta út 8. bl. eða  
þá aukall. Þess þess þess en  
þess þess og þess þess þess.

Þess þess nú þess þess  
þess þess sem þess þess  
"Meina þakktalegi" til Gísla Þess  
Um það alla eg ekki að þess  
mörgum orðum þess þess en  
nú þess þess þess langt til  
þess aðalþess sem þess þess  
á í þess og þess þess  
þess þess þess þess, að eg get  
nú ekki þess af þess að  
þess vid það þess og þess

þeir Anna að hafa þar síðast  
orðid. Eg ætla að einu að  
fullvissa hann um að eg þer  
engra þykkingu til hans fyrir  
greinar hans í Tiljannum, hef  
þann haff gaman af öllu stömun  
og honum er vel komid að skrifa  
svo mikid um mig þer eftir  
í Tiljannum sem þu um þokast  
eg verð samur og jafn fyrir þér  
og annað er það þar sem hann  
máncit á lesablaða orðid og segir  
að eg hafi tekið það uppá þessu  
þá er það ekki rétt. Þér það  
orð er mikla eldra en þessu  
hvad þá heldur eg, svo þessu  
ekker þessu get hafa tekið það

til. Anna þessu allf orðid svo  
skaldleg þjá mér nú uppá síð  
Rastid, að hann fullgöfri það að  
eg munu skalkvera og þykki mér  
enginn óvinding í þér, ekki held  
ef hann er nú farinn sjálfur  
að skaldla sem sumir fullgöfra að  
se. Eg þer svo ekki þekkar úti  
þetta efni en vona að allir sem  
lesid hafa þessa þessu þessu  
hans Anna sjá hvada þessu  
þer eiga þar sem hann er  
og að þu verður honum til  
mikils sama það þessu og þessu  
þar nast kemur. "Hinn þessu  
hugada þessu þessu. Long  
og strong þessu eftir Anna  
þessu þessu. Um þessu

hefi og ekkert að segja annað  
en það, að mér líkar hún að  
flesku líti vel, þar er ekkert  
heldur annað að benda en það  
sem margorð hefur áður verið  
vaki á fundum félagsins og  
sem allum félagsmönnum er fyrir  
längu góð og kunnugt og  
því er ver að það þó líklegra  
eins og því getur þú til síðis  
í gæni sinni að hún hefi lítill  
aranger.

Þá er niður lag sögunnar  
"viltur í þokunni" spti einhvern  
Freidar. Þá þessi er fremur  
vel rituð, en efnis leiddilegt  
og þó illa. Þykir því mörqum

minna til kemur herna fyrir  
það. Þy álit það stóran ákall  
þegar skald sagna höfundar velja  
þó sama angistar fullt efni ekkert  
sít ef þeir birta sögunar í  
blöðum sem eiga að vera til  
skemmtunar fyrir fólkið

Þá kemur þar næst "Líðasta  
þerð Yljans" og telur höfundur  
inn Árne Hallgrímsson það vafa  
laus að Yljann henni eigi optar  
úf á þessa ári eða eigi fyrir  
en í haust. "Skjallast þóll  
skipi þú" komum hefur vís fundir  
má svo um alla hvíta brú  
það hjá þú og með ríðþjóra  
sinnum, að ef myndi eigi voga

ad leggja ad nýja út á ritvæ-  
min enda gefur það mi valla  
heild þeir nafni þess og sendi  
þennann hlað bladenefil frá  
mei. Hann segir þar í upphafi  
ad mi þafi þeir ritstjórnarinn  
bókun skrifu sína og byst hann  
við ad út á það megi segja. og  
<sup>om þessum</sup> byst hann ekki við ad hljóta  
þessa upphæfð i ann ad sin.  
Það er mi auðvikad, ad það ma  
segja úta ritstjórn þeirna Anna  
og Sigurðar eins og flestra annara  
sem skrifad hafa i Þýjann  
og hefur þannski neind gert það  
af mei og aðrum, en all þeir  
það álit og ad þeir hafi stadd

allvel i stóru sinni sikkum þegar  
þessi er til til þess, ad þeir  
vora báðir óvannir ritstjórnarinn  
það er þeir ekki annad heft ad  
segja, en ad það, hafi gengid yfir  
þess heftur vel med útgáfu Þýjans  
i þetta sinn, og eg get þeir ekki  
fallist á þá skodun Anna, ad þess  
mínnum sé alveg sama um Þýjann,  
sama hvort hann lifir eða deyri,  
og ad það líti heldur út þess, ad  
það sé af þessum þess þess, ad  
þessi vilja halda þessum við hönd  
þessa hefti mi einhverjum þess  
þess lega halad, og an allra þess,  
þessi það þess frá minni þess,  
en eg þess mitt hefti álit það  
þess skipt og þess in orf, eg kann  
aldrei við þessa þess þess sem

sem um vordit svo eigin ley.  
Hinn vill jafn vel fara ad gafa  
Tiljannum annad nafn; honum finnet  
hann ekki gfa bord þetta lengur  
oned viltu, en eg er þor' algjörlega  
móðgallinn, þor' enn sem kinnud  
er, en bláinn meina haldit út  
af orða en melli, og meðan  
svo er, er það okkurt upp nefni  
Hinn fari svo til þess aðstæður  
þess þessu. Aðal aðstæður segir hann  
ad se' þu hve félags menn se'  
þegir til ad rita i bláid, og er  
hann orkilanlega rétt, og enginn  
efi á þor' ad ef allir hœlta ad  
skafa i Tiljann, ad þu yst hann  
ekki lengur vrd lidd  
Hinn aðstæður segir hann ad se'

þu hve bláid gangi seint manna  
á millum, og er ómöglegt annad  
ad segja en það gjeri það, þor'  
ad þessa 24 daga fram an þu' tiljann  
koti ut ad Okrum vordit vera  
óþarflaga langur þessi, en hvoð  
það verður til þess, ad leggja Tiljann  
ad velli, um það er eg ekki sann  
fæddur. Ad svo melta þer  
Hinn ad verkema félags manna  
þott þess se' daufer á, ad rita  
og þer það i holiþlaka þess þess  
ad þatt se' það er ritad se' á  
Tiljann, sem eigi se' rifid og  
sundur hett, og þor' þin okk' onegir  
er vrd ad hleypa á stæð deitum  
og vilji þor' hellepur algjörda þess.

Ad þessu seji hann ad ey se  
valdur og vil hann fara stundur  
i þad med þri, ad enginn hafi  
skadd i fleiri deilum i Reyjanum  
helfur en ey, og, ad ey hafi sent  
þri mes osamlegar hadglatur, svo  
sem um upphitunina i tilvissandi  
ofni i Miklabejari Kirkju, i gæmi  
Sigurdar i Solheimum, og þotta  
aldrar hann þri ostlejan legra  
sem enginn hafi eggjad menn  
þetta en ey til ad skrifa i bladi,  
en þinn þad þri mesta alkleyp,  
ad ey gæri þad til þess, ad geta  
skopast ad ritgjerdum þeirra.

Ey alla mes nu ad svoa þessu  
i þam ordum, þott ey ef til vill  
hafi eptir hans og sumra annara

skodun, hlid til ad vera i baki  
flaka þyri mig. Ad ey hafi  
hast þad þyri reglu, ad rifa og  
sundur keta þad, sem adrir hafa  
skafad i Reyjanum, eru komi asam  
endi og hafi ad einu skrif ad a  
maki sumu af þri, sem ey hafi  
eigi getad þott mig vid, eda hast  
sumu skodun i og þessundum,  
og latid alit mill i þri, og  
þad þygg og þvengum þyri lef,  
og ad slaka geti eigi kallast ad  
rifa og keta sundur þyri ostum  
þad vani lika helfur skulid  
blad, þar sem alit vani i  
sama mati, og sege þri og amen,  
til alls, og þott slak geti maunast

þrífist til lengdar, og hefi látið  
skodun mína skýl og skorinorð  
í góði, hver sem hefi þessu all,  
því mér er illa við alla þrasu  
og allum fludu skap, þótt þau  
hóttveggja kinnu sé eðilvill þess  
við summa menn, sem þola eigi  
djarfa framgöngu, þess vegna get  
eg skilið það, að einn taka það  
þafi þótt ríðandi mitt væri?

En að eg leggi í vana minni  
að brúka ísami legur húðglásur,  
um annara hugmyndir og ríðandi,  
get eg ekki vider kenna, en eg  
vider kenna það, að eg er spang-  
samur, og hef gaman af að eitt  
húð þrífist, það í ríðgjörðum þess  
því mér er aður, sem sé hlöplýs

og fjögandi, og það því liden  
sem þú hefir mér í byrð, um  
glásuna sem hann áttar, að eg  
þafi sent Sigurði í Solheimum,  
því vona eg, að allflesti sjái  
það, að það er ekkert annað en  
meiri laust spang, sem aðeris  
kennar þessu fram á vörur les-  
andans, og eg get ekki gjört að  
því þótt Sigurður væri svo einfaldur  
að þykkiast af því, eins og sjá  
ma af 6 bl. að hann þessu  
gjört, skiltu einu þann arlega vandana  
menn, er eigi þola náningarann  
annad eins lítill roði og þetta, og  
það er eigi bentuð þessu þá að  
standa í ríð deilum eða þessu



skadunar mun vid eða. Sei  
þú ert all og hef eigi þá reglu  
ad hvefja eða til ad rita i Viljann  
i þeim tilgangi, ad skapað svo  
ad þú á eptir, eða til þess ad  
gefa kemil i skalar eða ritdeilan  
hvefju þess og gjört það i þeim  
tilgangi, ad blaðd geti hald i þessum  
ad rita, og til þess, ad menn eptir orð  
ad rita, þú og átt ad hvefju og  
einn, hafi bara gott af þú.  
En þú, skalt ekki taka þetta  
svo ad mót standi ekki á sama  
um hvada skadun, ad þú og gjört  
adris hafa á mót og ritmild minna  
það er eins með þú og annað, ad  
enginn gjörur svo áttum þú, og

og vana ad hvefju sei ad finna  
þá, er hafa þer gagnstæða skadun  
i þessum.

Stundur ley þess orar gennar er  
svo skilid, ad eg skili mig eigi  
um. ad minna ofur hlid á þá  
þar þer þú ofur hlid ad hvefju  
mót, þess ritgjördir minna, og  
áttum, ad eg sei einna hvefju  
þess ritgjördir Viljans, og hvefju  
hvefju myndi velja mig til þess, ef  
þess vani hvefju. Þetta kemur  
nokkud skringi leys þess, ef þetta  
ekki ad vera alvara, þer hvefju  
gefar þá mada verid þess leys  
ritgjördir, sem leys þú i vana  
sinn ad rita og hvefju all i stundur  
þess áttum, og bruka þar ad áttum

ís önnu leyar had glasiu um  
na' ang ann; það skilja þeir allir  
sem nokkum skilning hefa, að  
þetta er ekkert annað en grun  
og gaman þrang þessir Árna, og  
stendur mér það alveg á sama.  
Allra sáðast í bláðinu er  
þvíjum á sögu, af þessum  
"Gamlu" Saga þessi er vilt  
ein hvers þin mesta stórhuga  
saga, en all þessi það hlutur  
þann sýnir, að verða nokkud  
gott. Þy alla svo ekkert að  
ordkynja þetta mér, en þef þá  
það þjall yfir og margu sleppt  
sem minnað hefi máttá. Þy skal  
svo sígi að tími, vera þessu gæddur  
á öngi annara í Viljanum.

Heitvordu félags menn  
Um leid og og sendi ykkur  
þetta d. bl. Viljan, of blud skýja  
kalla; þinn og mér skýll, að  
avarga ykkur nokkum ordum.  
Það er þá þess og þess, að  
og þakka ykkur öllum þessu góða  
samvinnu í flögnum, og alla  
þá ánægju sem mér hefur verið  
veitt, í ritum og orðum, og og  
víska, að félag ykkur sígi þessu  
og þessu þessu þessu þessu,  
og að það meigi aukast, og eflast  
að miklum mun, og og vinnu,  
að eins, og það var stöfnuð í góðum  
þess þessu, eins þessu það góða þessu  
og góðar afleiðingar,

Leis og gættur er vísit öllum kunn-  
uþ, hafi og verið í felagi þessu  
þrá þeir þess, að það mynduðist,  
þótt lítið gagn hafi og gjört í  
þeir, nema ef vera skyldi, að  
þíjinn okkar hefur ef til vill, komið  
hefður optar út, en hann hefði  
gjört ella, þá að líkingum eigi  
eþis átti tannar, og optar það  
verid rétt ef og er tannalaga þynni  
í augum félags manna, og þess  
skjöldur á vegi þeirra, en og  
vona, að fram lírin sígu það,  
hvor þess hefur verið, eða eigi,  
þeir nú er ekki hollt vís, að og  
verdi það fram vegis, þeir og er þinn,  
og segi mig þess með, in festur  
féluginn, og verður þeir þetta

8. bl., hið síðasta blád þíjans,  
sem að öllum líkingum, kemur  
þrá minni heudi, og gefur þeir  
nú öllum félags mannum, þeir á  
að skida eþis ritvelli þíjans,  
alveg óhindradis, þeir nú er hollt  
in sagnum, og enginn þess framur  
að áttast það, það er þeir vonandi  
að niðr þess þess í þíjann, með  
þunskinn, og að hann enn eigi eþis  
að lífa síll þessurta, enda voni það  
glapandi af félags mannum, að halda  
honum eigi vís, þeir einmitt er  
þat hann, og þess félags vís, sem  
halda í þeir þessinn, og átt ef  
þeir hvor þessurta nauðsyn þess ef  
meun vilja að félags lífi

Fundir félagsins ætlu að vera  
sem flestir, þeir þeir hafa vrisulega  
virkjandi áhrif á hugi manna  
og geta að ymsu leiti verið gagn-  
legir, þau þeir vel og skipulega  
fram, sama má segja um  
bláid, það getur enginn með  
neikni samgermi sagt það, að  
það hafi eigi unnið gagn, þóll  
sumir látið eigi sjá það, þá er  
það samt áhættu lína, ef eigi hefur  
Lestur félagið er mið ekkert brúð að  
standa í morgun, um, og þeir  
eigi von, að það hafi verið mikið  
en ef verður þarum saman Miklabejar  
soknar menn, við tilfarð og Tugum  
soknar, þá getur helst og engum

duliof, eða að minnsta kosti dýl  
mei það eigi, og eg þeir áhættu er  
að segja það, að Miklabejar soknar  
menn, eru áspá, og yfirleitt fjálslegi  
til orða og alhagna, en nágrannar  
þeirra fjálslegi utan og samman, og  
hafa yfirleitt meiri holllega þotkingu  
og hærju eiga þeir svo að þakka  
þessa yfir bundi. Það liggur þeir  
við. Engu öðru en félags skapunar  
sem myndast hefur millum þeirra,  
það er Lestur félagið, sem byggi  
þeirni upp. Þeir þeir hlyggja  
hug til þess, og allt sem að  
þeir hlyggja, og verjð það falli.  
Það er áspá gagn leik fjálslegi  
sem er, og hefur þeir hlyggja á

því, að vera í félögum, en þá sé  
staklega er það gott og gæðlegt, því  
unglinga, sem eru að þroskað, bæði  
að sál, og líkama, því áhrif félagsins  
öllu hæglega, að geta verkið á hugar  
færni. Það má heita sorg  
lefi, að sum heimili í sakninni  
skali enn vera svo stöð, að þau  
eiga enn engin meðlimi í félögum,  
og er mér lá hugunar þakkar  
því óskiljanlegri, sem og hugsa  
mér um það, því það er ómög  
lefi, að þúna ástandi því því,  
sem hefi sé að byggja á.

"Viljanum" Vesturafélags blaðinn  
vilt og fastlega ríða ykkur til,  
að þetta áfram, og er í ána  
sum málum í því, að viðkoma an

legra sé, að eigi sé nema einn  
ritstjóri yfir hvern veltur, ef slíkt  
gæti látið sig gjöra, því að, hafa  
þá 6 árs og í veltur, var aðeins  
gjört útúr vandradum, þar er enginn  
þekktur til að vera einn, en það  
er ómóðandi að þau vandrad, kemur  
eigi aftur því, enda gjörð enginn  
þórf á, að hafa þá marga, þar  
sem félagid á vel færa meira  
til að taka starfid að sé og er  
óþarft, að til gema þá hís  
Eg hefi aldrei haft gaman af litla  
Viljanum, og lesid hann með mér  
nahræmi, og eptir þetta, en nokk und  
annad blað, og er seppi það salk, að  
og vilði ekki skipta hinum við

Lest. Meiri sem hefur miðlekar sakbarfælgis  
 at lami geri svo vel og skili þeirni, svo að heyr  
 verðt. at rannsaka, hvern eðkvæð hefur gætt  
 formleitu eru því lestin, sem hefur "Vilginn" þag  
 at skila þorum, <sup>at</sup> <sup>hamm</sup> <sup>get</sup> <sup>ull</sup> <sup>legur</sup> <sup>mit</sup>  
 sagnif.

ÁSKORUN.

Þinn þakkerð  
 Þ. A. Þormóð.

A fundi, sem haldinn var í Reykjavík mánuð. 17. febr. þ. á., var afstáð að  
 stofna félag til útgáfu heimildarrita að sögu Íslands. Á fundi félagsins 7. marz síð-  
 astíðinn voru lög samþykkt fyrir félagið og kosin stjórn. Í lögunum var kveðið nán-  
 ar á um tilgang félagsins þannig, að það skyldi »gefa út heimildarrit að sögu  
 Íslands í öllum greinum frá því á miðöldum og síðan, og í sam-  
 bandi við þau ættvísi og mannfraedi þessa lands»

Á fundinum var

sum dag blóðin, og eg er ekki í  
 minnum vasa um það, að margt hefur  
 komist á þrenu, sem minna hefur  
 verið vand á, heldur en margt af  
 þeir, sem Vilginn hefur heft inni  
 að halda, og eg er sannfærður um,  
 að ef Vilginn hefur verið gefinn  
 út í höfundastud landsins, Þorsteinnur  
 hefur margum þeim, sem mi þykki  
 létur til hans koma, þótt hann  
 með betri bláðum landsins.

þau, hór Vilginnum vel, hafi hann  
 og dafni. Hæð og svo félagsmenn,  
 Vilginn, og félagið, ef þú hefur að kalla,  
 og vana að það í sjá, að það missir  
 líkud við hæl þor minna úr þeir  
 og latir þor standa á sama.  
 G. B.

